

J. R.

**Uczestnictwo adwokata w procesie
cywilnym : [recenzja artykułu I.
Ilinskiej i L. Leśnickiej
opublikowanego w "Sowietskoj
Justycyi"1963, nr 6]**

Palestra 7/6(66), 68

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Uczestnictwo adwokata w procesie cywilnym

Pod tym tytułem I. Ilinska i L. Lesnicka publikują na łamach „Sowieckoj Justyciji” (nr 6 z 1963 r.) artykuł poświęcony problematyce udziału adwokatów w charakterze pełnomocników stron w postępowaniu cywilnym.

Wskazując na wstępie swych uwag na obowiązek adwokata wyjaśnienia — już w toku pierwszych rozmów ze zgłaszającym się klientem o udzielenie pomocy prawnej — okoliczności faktycznych mających znaczenie dla sprawy, autorki podkreślają, że powinien on odmówić przyjęcia sprawy, „jeżeli w czasie wstępnej rozmowy z klientem, po zaznajomieniu się z przedstawionymi mu materiałami, dojdzie do wniosku, że klient prosi go o podtrzymywanie wyraźnie nieuzasadnionych lub sprzecznych z prawem żądań albo kwestionuje bezsporne powództwo”.

Odmowa przyjęcia sprawy może być spowodowana także względami natury etycznej. Adwokat może także odstąpić od prowadzenia sprawy w okresie późniejszym, jeśli stwierdzi, że zachodzą wspomniane wyżej okoliczności. Obowiązany jest jednak uprzedzić w takim wypadku o swym zamiarze klienta, wyjaśniając mu motywy swej decyzji.

Omawiając problematykę wystąpień adwokata przed sądem, autorki mocno podkreślają, że wystąpienia te powinny się koncentrować na okolicznościach mających znaczenie dla danej sprawy i na faktach udowodnionych w postępowaniu, natomiast nie należy wracać do faktów bezspornych lub nie mających znaczenia dla sprawy. Przemówienia adwokata powinny się odznaczać zwięzłością oraz powinny być treściwe. Uczestnicząc w postępowaniu cywilnym przed sądem — piszą na zakończenie autorki artykułu — adwokat powinien zawsze pamiętać o niezwykle ważnym, wychowawczym charakterze swego przemówienia.

Adwokatura w Jugosławii

Zagadnienie to stanowi przedmiot artykułu Ivo Lapenny, opublikowanego w nrze 2 z 1963 r. brytyjskiego kwartalnika „The International and Comparative Law Quarterly”.

Zgodnie z ustawą o adwokaturze z 10.IV.1957 r. pełnienie zawodu adwokata traktowane jest jako wykonywanie funkcji publicznej polegającej na zapewnieniu pomocy prawnej obywatelowi, instytucjom, organizacjom i przedsiębiorstwom.

Adwokaci wypełniają tę funkcję indywidualnie, mając własne biura i pobierając wynagrodzenie zgodnie z taryfą ustaloną przez Federalną Radę Wykonawczą. Zorganizowani są w zawodowe organizacje adwokackie. W każdej republice oraz w autonomicznej prowincji Wojewodinie istnieją izby adwokackie, które razem tworzą Jugosłowiańską Ligę Izb Adwokackich.

Adwokat, powołany do bezpłatnego reprezentowania określonej osoby (z przyczyn wymienionych w ustawie), ma obowiązek przyjęcia tej funkcji, jednakże otrzymuje w takim wypadku wynagrodzenie według specjalnej taryfy ze specjalnego na ten cel przeznaczonego funduszu.

Adwokaci obowiązani są prowadzić księgi zawierające rejestr klientów oraz wykaz dochodów i wydatków. Prowadzenie tych ksiąg podlega kontroli ze strony odpowiednich władz finansowych.

Adwokat jugosłowiański ma prawo wyłącznego reprezentowania jednej lub więcej organizacji gospodarczych, w zamian za co otrzymuje miesięczne wynagrodze-